

Hậu Quả Của Những Kẻ Thiểu Năng, Ôm Súng Đi Xây Dựng Đất Nước

Le Nguyen

Thế kỷ trước đảng cộng sản Việt Nam tuân lệnh Nga – Tàu thực hiện nghĩa vụ “quốc tế cộng sản” xua quân đánh chiếm Việt Nam Cộng Hòa, độc quyền lãnh đạo xây dựng “thiên đường” xã hội chủ nghĩa đã biến Việt Nam Cộng Hòa từ một nước đứng nhất, nhì vùng Á Châu-Thái Bình Dương, có thủ đô Sài Gòn được mệnh danh là hòn ngọc viễn đông trở thành một trong những nước kém phát triển, lạc hậu, chậm tiến nằm dưới đáy nghèo đói của khu vực và thế giới.

Ngày xưa, thuở Việt Nam Cộng Hòa trong giai đoạn vừa xây dựng phát triển, vừa chiến đấu chống lại tham vọng xâm lăng của cộng sản, là mơ ước của Singapore, là mục tiêu cho các nước trong khu vực vươn tới. Ngày nay sau bốn thập kỷ nằm dưới sự lãnh đạo toàn diện triệt để của đảng cộng sản, chúng đã hủy hoại toàn bộ con người xã hội Việt Nam, phá hủy từ giá trị tinh thần nhân văn, nhân bản đến cơ sở vật chất nền tảng cơ bản để Việt Nam xây dựng, phát triển đất nước bền vững hội nhập vào dòng sống văn minh tiến bộ của cộng đồng nhân loại.

Lịch sử đã chỉ ra, các thế hệ lãnh đạo đảng cộng sản Việt Nam, với tư duy, kiến thức giới hạn do nguồn gốc xuất thân không đàng hoàng lại mang chứng bệnh hoang tưởng, cướp chính quyền xây dựng quyền lực nhà nước trên đầu súng nên họ không đủ khả năng, không đủ tư duy nhận thức để hiểu những nghịch lý, bất hợp lý đến độ phi lý trong hệ thống lý luận của chủ thuyết cộng sản.

Những lãnh đạo cộng sản Việt Nam với kiến thức giới hạn cộng với lòng nhiệt tình cách mạng lật đổ và chỉ thuộc nằm lòng các khẩu hiệu tuyên truyền dễ thuộc dễ nhớ của quốc tế cộng sản nên họ đinh ninh rằng đó là chân lý, là con đường giải phóng dân tộc, giải phóng giai cấp công nông, thành phần lao động nghèo thoát cảnh nô lệ của các lãnh chúa, của tư bản bóc lột, hoang dã của thế kỷ trước?

Với nguồn gốc xuất thân, năng lực khiêm nhường cộng với chút gian manh khôn vặt của những kẻ du thủ du thực quen sống ngoài vòng pháp luật, lại có súng trong tay nên đa phần lãnh đạo cộng sản rơi vào trạng thái ảo tưởng, ngỡ rằng họ có quyền lực vô biên, có thể thay trời làm mưa, có thể xây dựng, phát triển kinh tế xã hội với súng đạn, luật pháp, công an, nhà tù... không màng đến kiến thức chính trị kinh tế học được loài người tiến bộ gạn lọc, đúc kết truyền lại cho đời sau học hỏi, thực hành trong tổ chức cai trị nhà nước, xã hội.

Thế cho nên với đầu óc thô sơ, lại mang chứng bệnh hoang tưởng, vĩ cuồng cộng sản nên lãnh đạo đảng, nhà nước cộng sản Việt Nam sau nhiều thập kỷ mò mẫm, quờ quạng đi trong giấc mơ thiên đường xã hội chủ nghĩa đã đẩy đất nước, dân tộc rơi xuống đáy của chín tầng địa ngục trần gian nhưng vẫn mê sảng với những câu kinh nhật tụng đầy mê tín “...thành công vượt bậc... ngày càng có uy tín trên trường quốc tế...” nhằm “tự sướng” với nhau. Hậu quả nghiêm trọng khó khắc phục do bệnh tâm thần phân liệt cộng sản gây ra, nằm sờ sờ trước mắt đến trẻ em cũng nhận ra nhưng vẫn không giúp cho lãnh đạo cộng sản tỉnh ngộ, vứt bỏ tham vọng quyền lực, vứt bỏ chủ nghĩa cộng sản vào thùng rác lịch sử như các dân tộc đã từng mắc chứng hoang tưởng cộng sản đã làm.

Hậu quả nghiêm trọng do cộng sản “làm ra, phát tán” có rất nhiều, nhìn vào đâu, vào phương diện nào sau bốn mươi năm xây dựng xã hội chủ nghĩa đều cũng phải ghìm cơn mưa như nhà thơ Bùi Minh Quốc, một người đã từng là “bên thắng cuộc” chỉ ra. Phải nói rằng ghìm cơn mưa mọi mặt, từ chính trị, kinh tế, văn hóa, xã hội, luật pháp, giáo dục, y tế, giao thông, gia cư... môi trường sống và làm việc... Đâu đâu cũng tan nát, tan nát đúng với nghĩa thật của tan nát, nghĩa là không thể sửa chữa được nữa mà chỉ có cách duy nhất là phá bỏ toàn bộ để xây lại từ đầu.

Nhìn chung gốc rễ không thể sửa chữa, về mặt kinh tế là do 90% hợp đồng trọn gói (EPC) nhằm thực hiện kế hoạch công nghiệp hóa, hiện đại hóa lọt vào tay các nhà thầu Trung cộng với kỹ thuật lạc hậu, máy móc chỉ ngang tầm với giá trị cân ký bán sắt vụn bởi nhà máy, hãng xưởng chưa đưa vào sử dụng đã lỗi thời, đã hỏng hóc – còn nếu như sử dụng được thì lại gây ô nhiễm môi trường vượt mức an toàn cho phép hoặc không hiệu quả kinh tế, vì chi phí vận hành cao, trở thành khúc xương khó nuốt và những kẻ lãnh đạo không nào càng tiếc của đưa vào hoạt động sản xuất thì càng lỗ lã, thu không đủ bù đắp chi do kỹ thuật lạc hậu phát sinh từ nhà thầu trọn gói của Trung cộng gây ra.

Hiện nay kiểm điểm lại các nhà máy, công xưởng quốc doanh lẫn tư doanh từ nhỏ đến trung được xây dựng với gói thầu trọn gói của các nhà thầu Trung cộng đa số đã “trùm mền”. Số còn lại đang hoạt động cũng chỉ là để thể hiện sự hiện diện nhằm báo cáo thành tích chứ không chứng minh được hiệu quả của nó trong phát triển kinh tế nói riêng và cũng không chỉ ra Việt Nam đang từng bước vững chắc đi vào tiến trình công nghiệp hóa, hiện đại hóa nói chung.

Về luật pháp thì quốc hội cộng sản thường xuyên soạn thảo, bàn thảo dự thảo luật cùng với chính quyền trung ương, chính quyền địa phương, các cơ quan ban ngành, gần như ngày nào cũng có văn bản dưới luật đưa vào thực thi trong cuộc sống. Có một số luật, văn bản không nhỏ, theo thống kê chính thức của nhà nước đưa ra là mỗi năm có cả vạn “luật”, “văn bản dưới luật” vi phạm quy phạm phát luật do các quan chức nhà nước làm ra, phát tán!

Điều đáng sợ hơn, là các cơ quan lập pháp, các quan chức cộng sản chỉ có làm ra “luật” trời ơi đất hỡi, xe cán chó chó cán xe và luật pháp liên quan đến quyền dân sự, quyền chính trị, quyền làm người... do đảng, nhà nước cộng sản Việt Nam buộc phải làm ra, cũng bởi do ràng buộc với các văn kiện ký kết, cam kết quốc tế để nhận được hỗ trợ, viện trợ “cứu đói” của các tổ chức từ thiện quốc tế và của các nước dân chủ giàu mạnh trên thế giới vẫn không được nghiêm chỉnh thi hành.

Hiện thực luật pháp trong nước xã hội chủ nghĩa cũng đã chỉ ra, luật pháp của cộng sản làm ra chỉ để đối phó với áp lực quốc tế cũng như là để trấn áp, hạn chế quyền của người dân đến độ đã có quan chức cao cấp của đảng, nhà nước đau khổ thốt lên rằng: “Việt Nam có một rừng luật nhưng chỉ có sử dụng mỗi luật rừng.”

Về việc phát triển mở rộng đường xá, cầu cống xây dựng nhà ở, khu vui chơi giải trí qua chính sách đất đai sở hữu toàn dân, thực chất cũng chỉ là phá hoại làm giàu cho một thiểu số và làm cho đa số dân nghèo nghèo hơn. Đến thời điểm này không còn ai mơ hồ với chính sách đất đai sở hữu toàn dân, đích thực nó chính là phương tiện để cho cán bộ, đảng viên quan chức nhân danh phục vụ phát triển kinh tế xã hội, cướp đi quyền lợi ích hợp pháp của người dân thấp cổ bé họng, chia chác cho thân nhân, dòng họ phe nhóm chứ không nhằm mục đích phục vụ phúc lợi xã hội và lợi ích cộng đồng.

Cụ thể là quan chức cấu kết với các nhóm lợi ích lập quy hoạch bến cảng, phi cảng, khu công nghiệp, khu căn hộ cao cấp, phóng đường mới... phục vụ phát triển kinh tế xã hội và “rải quân” đi tắt đón đầu – nghĩa là cho tay chân đi thu gom đất ruộng, đất vườn giá rẻ như bèo trong vùng quy hoạch để biến thành đất nhà ở, thành khu công nghiệp... một mình một chợ hét giá trên trời và lẽ ra quyền lợi đó thuộc về những người nông dân chân lấm tay bùn lại lọt vào tay của quan tham có súng nên chúng rất hăng hái trong việc cưỡng chế, giải phóng mặt bằng?

Trên đây chỉ là vài nét sơ sài về đám thảo khấu cộng sản Việt Nam với đầu óc không não, trong tay ôm khẩu súng nên ngộ nhận tưởng rằng chúng có sức mạnh vạn năng trong quá trình xây dựng, phát triển đất nước. Từ ngộ nhận đó nên những kẻ thiếu năng, ôm súng đi xây dựng, phát triển đất nước đã gây ra hậu quả khó khắc phục và muốn cho đất nước tốt hơn, không có cách nào khác là xóa bỏ chế độ tài toàn trị, loại trừ độc quyền lãnh đạo của đảng cộng sản Việt Nam.

Điển hình như tham nhũng, tiêu cực trong giải tỏa đền bù, nạn đút lót để được phục vụ ưu tiên trong các bệnh viện công, nạn thầy gà trò đổi tình lấy điểm, nạn công an đánh chết người trong nhà tạm giam tạm giữ, nạn cảnh sát giao thông chặn xe thu tiền mãi lộ, nạn rút ruột công trình xây dựng hạ tầng cơ sở, nạn mua quan bán chức... Tất cả những vi phạm luật pháp như vừa kể trong chế độ độc tài toàn trị cộng sản, không những không thể ngăn chặn hay đẩy lùi mà ngày càng nghiêm trọng hơn và những kẻ phạm pháp không những sống nhớn nhơ ngoài vòng pháp luật, chúng còn mạnh miệng thách thức những ai

tổ cáo chúng. Hiện nay có rất ít người dân không thấy, giải pháp duy nhất khả thi là xóa bỏ chế độ độc tài toàn trị mới có thể khắc phục được các tệ nạn vừa kể.

Mặc dù vậy, một khi chế độ cộng sản sụp đổ, được thay thế bằng chính thể dân chủ tuy có một số hậu quả nghiêm trọng có thể khắc phục ngay và có số hậu quả nghiêm trọng khác vẫn không thể khắc phục được mà phải cần thời gian 5 năm, 10 năm hoặc lâu hơn nữa. Cụ thể như việc phát triển đường xá, cầu cống, khu công nghiệp, nhà máy hàng xưởng, khu đô thị, khu gia cư... do các tay súng, thiếu năng trí tuệ, thiếu kiến thức xây dựng phát triển không đúng quy trình nên bày biện la liệt không đâu vào đâu, chỉ có cách đập bỏ xây cái mới, vừa rẻ hơn sửa chữa lại vừa đúng với tiêu chuẩn “đô thị hòa bình” văn minh của nhân loại.

Chẳng hạn như hiện nay quy hoạch xe lô xây nhà ở với mặt tiền hẹp, đường nội bộ nhỏ bằng đường của cả trăm năm về trước vào thời Pháp thuộc xây dựng, lúc dân cư thưa thớt, phương tiện di chuyển chỉ xe ngựa, xe hai bánh là thứ xa xỉ... và ngày nay xây dựng, phát triển theo tư duy “trăm năm trước” ai cũng thấy là nó nhếch nhác, không ngang tầm với các khu đô thị văn minh tiên tiến của thế giới đương đại. Đó là những gì con mắt tay ngang nhìn thấy hiển hiện trên mặt đất mà đã thấy kinh khủng, ghê rợn thì những thứ nằm ngậm dưới mặt đất, mắt thường không nhìn thấy như hệ thống cống rãnh, hệ thống cung cấp nước sạch, hệ thống điện ngầm, hệ thống internet, điện thoại... còn rùng rợn đến mức nào?

Tuy nhiên, dù nằm dưới mặt đất không ai thấy nhưng với những gì đập vào mắt mỗi ngày như việc các nhà thầu sử dụng lao động chân tay đào rồi đắp đắp rồi đào, mưa nhỏ thì nước cống hôi thối trào lên, mưa lớn thì nước ngập mênh mông như biển cũng đủ cho người dân thấy tài nghệ của những kẻ lãnh đạo lăm lăm khẩu súng với cái đầu trống rỗng giành độc quyền xây dựng, phát triển đất nước nên đã trở thành những kẻ phá hoại siêu hạng.

Thật ra hậu quả về mặt vật chất của những kẻ du côn, côn đồ cộng sản ôm súng đi xây dựng xã hội chủ nghĩa đã đáng ghê sợ nhưng vẫn không ghê sợ bằng hậu quả tinh thần - những thứ không thể nhìn thấy, không sờ mó được nhưng hậu quả của nó cực kỳ nghiêm trọng, dù có xóa bỏ chế độ toàn trị, loại trừ độc quyền lãnh đạo của đảng cộng sản vẫn còn hiện hữu trong nếp sống nếp nghĩ, trong tâm tư tình cảm của một bộ phận không nhỏ suy thoái đạo đức lối sống, lặn ngụp trong xã hội băng hoại, tiếm nhiệm lối sống dối trá, sính diễn trò hơn sống trung thực với tư duy nhận thức bằng chính con người thật, đúng nghĩa là một con người.

Tóm lại hậu quả về mặt vật chất của đất nước do cộng sản, những kẻ sính súng đạn không có não để lại tuy có nghiêm trọng nhưng giải pháp phá bỏ tất để làm lại từ đầu, là có thể khắc phục được hậu quả - điển hình như chúng ta có thể tháo dỡ kỹ thuật, máy móc lạc hậu do nhà thầu trọn gói Trung cộng xây dựng hay đập bỏ tất những gì do những kẻ thiếu

năng, ôm sủng làm ra. Thế nhưng hậu quả về mặt tinh thần của con người Việt Nam do thời gian dài bị cộng sản tẩy não, nhồi nhét đã làm cho biến thái, không phải một sớm một chiều là có thể thay đổi, thay thế mà cần phải có thời gian gột rửa để trở lại nếp sống, nếp nghĩ bao dung nhân ái, bất khuất kiêu hùng của giống dòng Đại Việt. Đó là điều những người có lòng với đất nước cần phải suy nghĩ, hành động khi cộng sản không còn trên đất nước Việt Nam, vì xây dựng, phát triển đất nước hiệu quả phải bắt đầu từ những con người Việt Nam mang hồn Việt Nam tài năng và đức hạnh.

Le Nguyen

Nguồn: Internet E-mail by Trương Văn Quang chuyển
<http://vietbao.com/p112a237474/hau-qua-cua-nhung-ke-thieu-nang-om-sung-di-xay-dung-dat-nuoc>

Đăng ngày Chúa Nhật, May 10, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH